

Laatst... jaar 8

Rik Wintein

LAATST...

JAAR 8

Meer informatie:

rikwintein@outlook.be

<http://rikwintein.com>

Copyright

Rik Wintein, 'Laatst... jaar 8'

Eigen uitgave via Storyland.be

© 2026, Rik Wintein

Coverfoto: © Marc Sierens

NUR 320

ISBN 978 940 386 646 8

D/2026/14.414/01

Dit is hoofdzakelijk fictie. Elke gelijkenis met bestaande personen en/of gebeurtenissen is een bijzonder grappig toeval.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver en uitgever.

Voorwoord

Hier ligt ie dan: de 8ste jaarlijkse bundeling van mijn blogjes zoals (min of meer) verschenen op <http://rikwintein.com>. Mag ik beginnen met een bekentenis? Het blog-schrijven gaat steeds moeilijker. Daar zijn meerdere redenen voor.

Vooreerst lijkt ik tegen een grens aan te stuiten. Het aantal onderwerpen waarover ik kan en wil schrijven, is nu eenmaal beperkt. Het is niet de aard van het beestje om veel in herhaling te vallen. Dat lijkt me saai voor de schrijver én de lezer.

Anderzijds lijkt mijn schrijven te evolueren. In het verleden deed ik al pogingen om fictie te schrijven. Dat is tot op heden geen groot succes. Daarom schreef ik mij in voor een schrijfklas. Vanaf het schooljaar 2015-2016 ben ik aan het Brugse Stedelijke Conservatorium een aandachtige leerling van Marieke De Maré.

Tijdens de lessen leerde ik al snel dat een schrijverspen een heel ander ding is dan het toetsenbord van een blogger (ook al hanteer ik voor het klad vaak een vulpen). *'Show, don't tell'*, houdt mijn lesgeefster keer op keer voor. Ik moet minder vertellen en meer tonen, suggereren wat er speelt. En dat tonen en vertellen blijkt nu net de essentie van mijn blogstukjes te zijn. Dikke pech dus.

De tweede helft van 2015 was voor mijn pen een delicate evenwichtsoefening tussen vertellen en tonen...

Brugge, 31 januari 2026

Inhoud

Voorwoord.....	5
Inhoud.....	6
Kafir كافر	9
Warm/Koud	15
Aanpakken en aanpakken	18
Weerwoord – The Climb	22
Detailtje	24
Not So Smart	26
Weerwoord – De Coloris	30
Balanceren	34
Imperatief	35
Enumeratie.....	38
Ruis.....	41
Jammerlijk	44
Inertie.....	47
Het einde.....	50
Kluchtig	53
Souvenir.....	57
Alleen	59
Om te lachen.....	61
Culinaire manoeuvres	63
Hetzelfde anders	65

Keuzemoeilijkheden	68
Move 37.....	72
Keuzes maken.....	76
Matrix-denken	80
Alleen zijn	82
Noorse toverkracht	84
Water	86
Noorwegen in de balans	88
ราชอาณาจักรไทย	93
Schrijflam	95
Run-fun.....	98
Nona versus Vanessa	100
Liesleed	102
Gruwelpijn.....	105
Vermoeiend	107
Vervreemding	110
Kersenconfituur	113
L’embarras du choix.....	116
Buiteling	120
Overbluft.....	123
Woedend.....	125
Poortvrees	128
Kas opvreten.....	130
Her-inkten.....	132
Vuiligheid.....	135
Éire	137

Onsterfelijk	139
Aftellen	141
Weemoedig.....	143
Renaissance	146
Opioïde	148
Molenstenen	150
Morbide toeval.....	151
Doelloos.....	153
Verba	155
Snauwen	157
Ontheemd	159
Quotering.....	161
Paraletisch.....	163
Gourmet.....	165
Onwelriekend.....	167
Tijding-inanitie	170
Wroeging	173

Kafir كافر

Laatst brachten erg specifieke antwoorden en opmerkingen de piot danig van slag.

De voorbije dagen en weken was het eerder rustig in deze kamer van het *WorldWideWeb*. Dat is geen toeval. Familie, vrienden en kennissen weten dat de piot ook dit jaar druk in de weer was op de zogenaamde *Brussels Motorshow* ofte het *Autosalon*. Dat vertoeven tussen prachtig glimmende automobielen en evenzeer aantrekkelijke figuren van allerlei kunnen en afkomst, is voor de sukkelaar bijna uitgegroeid tot een verslaving. Net als bij vorige passages was de piot ook dit keer informant bij *La Déesse*.

Toch verschilde deze recente beleving nogal van vorige edities. Dat heeft weinig of niets – of op een bepaalde manier misschien echt wel – te maken met het profiel van de collega's. Zelfs zonder doorgedreven identiteitscontrole is het vanaf de eerste kennismaking duidelijk dat ze allen zonder onderscheid veel, heel veel jonger zijn dan de piot (het onwaarschijnlijk omgekeerde zou meer verbazing wekken) en stuk voor stuk in de leeftijd vallen van zijn eigenste kinderen, *Junior* en *Het Studentje* (dat trouwens ook op de *Heysel* in de weer was).

Op de eerste dag in het leslokaal is heel snel duidelijk dat de meesten van die piepjonge collega's niet geheel op de hoogte zijn van het concept '*discipline*'. Voor de meesten lijken afspraken en dwingende richtlijnen rond aanvangstijden, gsm-gebruik en andere triviale zaken, slechts futiele suggesties, die ze vrolijk en herhaaldelijk negeren. Dat alles enerveert de piot enorm, maar meestal kan hij dat sentiment onderdrukken, totdat hij naar dagelijkse gewoonte op appèl bij '*Mijn Groote Liefde*' verslag uitbrengt van zijn wedervaren.

De lunches zijn in de ogen van de piot ware culinaire huzarenstukjes. De cateraar slaagt erin elke noen en bij nocturnes ook 's avonds een smakelijke maaltijd te serveren, daarbij rekening houdend met alle gangbare dieet-wensen: *halal*, *vege* en *vegan*. Het duurt niet lang of de moslims onder de collega's merken hoezeer de piot zich vol enthousiasme op de *halal*-spijzen stort. Een van hen vraagt onomwonden hoe dat komt, hoe de vork in de steel zit. Naarmate de uitleg van de sukkelaar zich ontplooit, kan het antwoord de kerel steeds minder bekoren.

'Halal vind ik gewoon lekkerder en gezonder,' zegt de piot naar waarheid. Die uitleg is te beknopt, merkt hij, dus voegt hij eraan toe: *'Halal-voedsel is minder industrieel bewerkt.'* Zijn gesprekspartner knikt geestdriftig: *'Dus jij eet ook geen varkensvlees?'* *'Jawel,'* antwoordt de piot, *'maar daar gaat het niet om.'*

Vervolgens haalt hij diep adem en gooit zijn mening op de figuurlijke tafel: *'Dat moslims geen varkensvlees eten of mogen eten, is historisch te verklaren. Islam is ontstaan in warme landen. Varkensvlees heeft de onhebbelijke gewoonte sneller te rotten en verdorven te geraken dan rundvlees, zeker in subtropische gebieden. In vroegere tijden zagen mensen dat ze vaker ziek werden na het consumeren van Piggy dan van Bella. Ze konden dat niet zo snel verklaren. En wanneer in primitieve tijden mensen iets niet konden verklaren, riepen ze graag de hulp in van een godheid of iets gelijkaardig. 'God straft ons wanneer we varken eten,' besloten zij op basis van hun beperkte wetenschappelijke kennis. Dus werd dit een leefregel binnen hun levensbeschouwing.'*

De gesprekspartner van de piot is duidelijk in de war: *'Ja. Dat kan zijn. Maar het varken is ook een onrein dier omdat het zijn nakomelingen op-eet.'* Daarop vindt de piot het wijselijk om de discussie te laten voor wat het is.

Toevallig komen vervolgens een paar salonbezoekers met een mondmasker langs, waarop de piot achteloos zegt: *'Tsja, zo'n beurs is natuurlijk*

een ideaal decors voor besmettingen; verkoudheden, griep en andere virussen. Gelukkig hebben we vaccins.’ Waarop diezelfde collega antwoordt: ‘Dat is niet erg. Er zijn trouwens veel meer mensen gestorven door het toedienen van het vaccin, dan door de Covid zelf.’ Op dat moment verliest de piot eventjes zijn koelbloedigheid: ‘Waar in godsnaam haal je dat vandaan? Dat is wetenschappelijke nonsens. Wie zoiets beweert liegt. Wie zoiets zegt is een leugenaar.’ De piot heeft onmiddellijk spijt van zijn harde statement.

Niet veel later geraakt de piot toevallig betrokken in een gesprek over huwelijken en families. Een van zijn collega’s is nieuwsgierig naar de echtelijke status van de piot: ‘*Ben jij getrouwd?*’ Bij wijze van antwoord toont de piot zijn linker ringvinger, waarop een ring-tattoo prijkt. *Mijn Groote Liefde* heeft net dezelfde. ‘*Gij zijt getatoeëerd!*’ toetert de kerel, ‘*Dat mag niet. Dat is haram. Geen tattoo alsjeblieft.*’

‘Een ogenblikje! Tattoos zijn verboden?’ reageert de piot en de kerel knikt hevig. ‘Mag het niet omdat het zagezegd je lichaam beschadigd of omdat je een perfect lichaam geschonken door god niet mag veranderen?’ Opnieuw knikt de jongeman: ‘Beiden!’

De piot proeft hypocrisie, vooral in het licht van wat hij rond zich ziet. Het is gewoonweg te grappig om niet op door te bomen, vindt hij. De meeste van de moslim-collega’s zijn nicotine-verslaafd, wat op zich een aanslag is op de longen. Alle meisjes dragen zonder uitzondering gel-nagels. Bovendien bepoederen de meesten onder hen zich zo heftig met *fond-de-teint* en aanverwanten dat mocht je iets naar hen gooien, het gegarandeerd aan hun gezicht blijft plakken (dank je wel *Xander De Rycke* voor deze prachtige kwalificatie). Enkele dames hebben een permanente, niet natuurlijke *duckface*. Tot slot is voor meer dan een freule een zonnebril een overbodige accessoire, want hun oogleden zijn getooid met valse wimpers ter grootte van zonneweringen.

‘Als je je lichaam niet mag beschadigen, dan mag je eigenlijk ook niet roken,’ lacht de piot plagerig. Hij negeert het protest en voegt eraan toe: ‘En als je je lichaam niet mag veranderen, dan is make-up eigenlijk ook verboden.’ Over besnijdenis durft hij niet eens beginnen.

Licht protesterend bevestigen zijn gesprekspartners de vaststelling van de piot: ‘Eigenlijk mag het allemaal niet. Het is allemaal haram. Maar een beetje haram kan geen kwaad. Je hebt haram en haram. Het komt er eigenlijk op neer dat je je plaats in het paradijs enkel kan verdienen met voldoende, genoeg halal.’

‘Ben jij gelovig,’ vraagt plots één van de rokers, ‘Geloof jij in god?’

‘Kijk, wat ik nu ga vertellen is mijn persoonlijke overtuiging,’ begint de piot, ‘Hou altijd voor ogen dat ik jullie levensbeschouwing respecteer, zolang het dat van mij respecteert.’ De toehoorders knikken en dus gooit de piot zijn waarheid op tafel: ‘Ik kan niet in god geloven, want god bestaat niet. Er is geen god. Er is geen wetenschappelijk bewijs voor god. Ergens ben ik wel religieus, maar dat is iets helemaal anders. Uiteindelijk geloof ik enkel in wetenschap. Ik geloof enkel dat wat wetenschappelijk vast te stellen is.’

Eventjes heeft de piot de indruk dat zijn toehoorders verschrikt hun adem ophouden. Dan stelt dezelfde hogeschool-student op een vriendelijk-agressieve toon: ‘Dus jij gelooft in de Big Bang, de theorie van Darwin en al die shit. Gij gelooft dat wij van de apen afstammen? Gij gelooft al die zever?’ De piot weet niet direct wat zeggen en houdt het op een simpele ‘JA’. Dat luidt meteen het einde van het gesprek in. Het is meteen ook voor de rest van het *Autosalon* het laatste woord over eender welke topic met een mogelijk levensbeschouwelijk kantje. Vanaf dat moment heeft de piot ook de indruk dat sommigen in het team hem beginnen te mijden.

Het voorval blijft de gedachten en de gemoedsrust van de arme piot bestoken. In zijn hoofd hoort hij meer vragen dan antwoorden. De kwestie verlamt zelfs zijn pen.

Met zijn toch niet zo simpel verstand (t.t.z.: naar zijn eigen bescheiden mening), kan de piot er maar niet bij dat ogenschijnlijk verstandige jongens en meisjes, met de nodige hogeschool- en zelfs universitaire diploma's, die stuk voor stuk en zonder onderscheid slim genoeg zijn om steekhoudende gesprekken en uiteenzettingen te houden, toch zonder een krimp te geven wetenschappelijke feiten en daaruit voortvloeiende basale kennis flagrant negeren. De piot snapt het gewoonweg niet.

Wat moeten we denken over het gemak waarmee studenten onderbouwde leerstof en feiten reproduceren met het oog op het behalen van een diploma, en die kennis tegelijk in de vuilbak kieperen en inruilen voor axioma's, aannames en andere niet bewezen stellingen van een of andere levensbeschouwing? Wat brengt hen ertoe wetenschap te bestempelen als 'gezever', enkel en alleen omdat het niet samenvalt met de regels van duistere geschriften?

Bij die laatste gedachte moet de piot denken aan die uitspraak van een van zijn goeroes, *Ricky Gervais*, die geparafraseerd hierop neer komt: wanneer alle religieuze en wetenschappelijke teksten vernietigd worden, dan zullen binnen enkele eeuwen alle wetenschappelijke bevindingen op exact dezelfde manier opnieuw beschreven staan, terwijl alle andere beweringen voor eeuwig verdwenen zijn.

In heel dit verhaal vindt de piot nergens een antwoord op zijn 'why'? '*Hoe is het mogelijk?*' schreeuwt zijn brein keer op keer. Ergens ziet hij wel waarom in wezen verstandige mensen toch de grootste onzin voor waar aannemen en onweerlegbare feiten afwijzen. De diepere oorzaak schuilt in hun antwoord: '*Ik geloof dat niet...*' Hun geloof is hun enige repliek en houvast. Hun opvoeding en hun cultuur bieden een omgeving waarin ze zich veilig voelen, en hun comfortzone verlaten voor een zaak die indruist

tegen wat hun ouders, hun familie en hun vrienden voor staan, is niet zo eenvoudig.

Hoe triest die ervaring en die vaststelling ook mogen zijn, het sterkt de piot in zijn streven om de schoonheid en waarheid van wetenschap blijvend te verdedigen, ook (en vooral) ten overstaan van andersdenkenden. Hij is nu eenmaal met enige trots een respectvolle ‘*kafir*’.

22 januari 2025

Warm/Koud

Laatst ervoer de Via Prosperità dat minder meer is. En omgekeerd.

Het is ondertussen iets meer dan een jaar geleden dat de oude mazout-verwarming van de *Via Prosperità* onherroepelijk stuk ging. De brander was bijna een decennium eerder vervangen door een gerevisioneerd exemplaar en deed het nog uitstekend. Helaas begon de ketel zelf hinderlijk en onherstelbaar te lekken. Een imperiaal decreet van *Mijn Groote Liefde* stuwde de kazerne richting een modernere, kleinere en vooral zuinigere gasketel. Terzelfdertijd kreeg de *Via Prosperità* ook een aansluiting op het *Fluvius*-aardgasnet. Toen kon dat nog. Meteen kwam voor de piot een einde aan koken op flessengas.

Een paar weken geleden slaat *Mijn Groote Liefde* alarm: de centrale verwarming doet het niet meer. Blijkbaar heeft de ketel zichzelf uitgeschakeld omdat de waterdruk op de leidingen te laag is. Water bijpompen helpt niet. Een gespecialiseerde firma weet het lek te lokaliseren en enkele dagen later komt een loodgieter de aangetaste buis blootleggen en repareren. Dat alles klinkt eenvoudiger dan het uiteindelijk is uitgedraaid. Maar dat is een ander verhaal. Letterlijk.

Ondertussen zit de *Via Prosperità* al ruim een week zonder verwarming. Hoewel het januari is, valt het qua winterse buitentemperaturen gelukkig nogal mee, zodat 's avonds een flink opgestookte houtkachel in de woonruimte volstaat om het tv-kijken of het boekje-lezen een beetje aangenaam te houden. En een extra trui kan wonderen doen.

En toch. 's Nachts flirt het kwik met vriestemperaturen. Mede daardoor is het volgens de (uitgeschakelde) thermostaat overdag gemiddeld 14 gra-

den in huis. Bij valavond voedt de piot de houtkachel met grote hoeveelheden snoeisel uit eigen tuin in allerlei groottes en formaten, terwijl 's ochtends een elektrisch vuurtje naast de ontbijtstoel van *Mijn Groote Liefde* zoemt. Naarmate de houtstapel achter de garage krimpt, groeit binnenhuis het verlangen naar een gezelligheid die geen twee extra truien behoeft.

Na een paar etmalen leven in redelijk onderkoelde omstandigheden, rapporteert de piot op zijn dagelijks *appèl* bij *Mijn Groote Liefde* een vreemd verschijnsel. Ondanks de sub-normale kamertemperaturen voelt het in de *Via Prosperità* niet echt guur aan. Integendeel. De digitale display van de thermostaat liegt niet, neemt de piot aan, en toch heeft hij het niet door-en-door-koud; hoogstens zijn z'n vingers iets strammer dan normaal. Enkel bij het slapengaan is het eerste contact van de naakte huid met de ijsselijke lakens een gruwelijk moment, maar ook die Siberische sensatie smelt snel weg. Voor de rest is het '*business as usual*'.

Mijn Groote Liefde knikt statig, zoals alleen zij dat kan (en misschien nog een handvol andere fijne freules): ook zij heeft het vreemde verschijnsel geproefd: '*Ik kan niet zeggen dat ik versteven van de kou ben. En als 's avonds in de zetel de kou uit de grond kruipt, dan houdt een dekentje dat tegen.*' (Na een paar dagen vervangt zij het fleece-dekentje door een donsdeken, maar dit geheel ter zijnde.). '*Het is vreemd hoe snel een mens dat gewoon is. Een goed verwarmd huis is een luxe die wij niet meer appreciëren.*'

Dat zet de piot aan het denken.

In de prehistorie – tijdens een van zijn vroegste existentiële crisismomenten – wist goeroe *Penny Els* de piot te overtuigen van een universele waarheid, die hij al die jaren later door *Boefs Baasjes* bevestigd ziet: in essentie heeft een mens niet veel nodig om te overleven. De modale mens is danig verwend. Pas als de verwarming stuk is, krijgt een gezellige gloed in huis enige appreciatie. En de piot kan zich voorstellen dat dit ook voor andere

zaken geldt, gaande van knusse kledij over culinaire curiosa tot cosmetische hoogstandjes.

Dat inzicht peutert de karamel-filosoof in de piot los: 'Iets missen doet meer appreciëren. Minder hebben brengt meer inzicht. Wie nooit iets mist, mist veel in het leven.' En ook: 'Minder brengt meer.'

5 februari 2025

Aanpakken en aanpakken

Laatst leidde in de Via Prosperità een lekkende leiding tot een vreemde conclusie.

Een paar weken geleden slaat *Mijn Grootte Liefde* groot alarm: de centrale verwarming doet het niet meer. In afwezigheid van de piot stelt zij met de beknopte handleiding in de hand een correcte diagnose: de waterdruk op de leidingen is zo extreem laag dat de brander uit veiligheid zichzelf heeft uitgeschakeld. Verenigd zoekwerk presenteert een remedie (*‘Waar zit die waterkraan?’*) en dra stralen de radiatoren opnieuw warmte uit zoals het hoort. Enkele dagen later is het opnieuw prijs, waarna de procedure zich herhaalt. Het is allemaal boter aan de galg: al heel snel is het niet meer mogelijk voldoende druk op de leidingen te zetten. Zoveel is duidelijk: ergens in het buizenstelsel schuilt een lek.

Zoals de brandverzekering voorziet (en in deze materie weet *Mijn Grootte Liefde* als geen ander hoe de vork in de steel zit) start de *Generale Staf* online een schadedossier op. Al heel snel biedt een zogenaamd ‘gespecialiseerd’ *lekspeurder* zich aan. Op zijn bevel zet de piot opnieuw de waterkraan open, waarna de kerel met een vervaarlijk uitzien, spitse staaf alle zichtbare leidingen op het gelijkvloers één voor één aantikt (want *‘boven kan het lek niet zitten; dat had je al lang gemerkt’*). Na een half uurtje rondlopen en buizen beroeren zit het onderzoek erop. De man wijst op een leiding en zegt: *‘Hier ergens is het, op deze buis.’* Daarna is het wachten op zijn rapport. Na het doornemen ervan maakt de aangewezen loodgieter echter bezwaar (*‘de beschrijving is te vaag’*), waardoor een tweede opinie zich opdringt.

Ditmaal oogt de *présence* en de aanpak van de vakman heel wat professioneler. De nieuwe speurder is duidelijk beter uitgerust, of tenminste: gooit meer toestellen in de vuurlinie. Eerst doorkruist hij het huis met een